

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: D. H. N.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. bytem „X“, zastoupený obecnou zmocněnkyní JUDr. A. N., proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2011, č.j. CPR-7215/ČJ-2011-9CPR-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.11.2011, CPR-7215/ČJ-2011-9CPR-V231, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Žulová, ze dne 18.5.2011, č.j. KRPM-19466-5/ČJ-2011-140023, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na 2 roky s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a doba k vycestování byla stanovena do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí tak, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, byla změněna ze 2 let na dobu 6 měsíců. Současně se domáhal i zrušení výše uvedeného prvoinstančního rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě uvádí, že správní vyhoštění mu bylo uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen

„zákon o pobytu cizinců“), s odůvodněním, že dne 1.4.2009 vykonával práci pro zaměstnavatele Milana Orla, Ranč sen indiany WRC, což bylo v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání u zaměstnavatele VÍTKOVICE POWER ENGINEERING a.s.

Žalobce namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí neposoudil veškeré skutečnosti a nezjistil důsledně stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Poukázal na rozpor v odůvodnění žalovaného, který na jedné straně uvádí, že je vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce – tedy v daném případě rozhodnutím Úřadu práce v Jeseníku a Ministerstva práce a sociálních věcí o tom, zda se jednalo o výkon práce v rozporu s vydaným povolením či nikoliv, na druhé straně uvádí, že o takovéto rozhodnutí není povinen se opírat, ale může rozhodovat i na základě vlastního šetření. Žalobce trvá na tom, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí nejsou splněny ani v jednom z uvedených případů.

Pokud by bylo rozhodnutí ve věci správního vyhoštění založeno na rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, pak žalobce poukazuje na skutečnost, že podal správní žalobu, kterou napadl příslušné rozhodnutí Úřadu práce v Jeseníku i Ministerstva práce a sociálních věcí. Věc je vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 ad 22/2010 a dosud nebyla rozhodnuta. Poukazuje rovněž na skutečnost, že ve skutkově totožných případech týkajících se kolegů žalobce Městský soud v Praze rozsudky č.j. 3 Ad 16/2010-33 a 1 Ad 70/2010-32 zrušil rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí a Úřadu práce s tím, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a nebyla jednoznačně osvětlena otázka povahy činnosti kolegů žalobce. Lze tedy předpokládat, že i v případě žalobce dojde soud k obdobnému závěru a zruší i rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí a úřadu práce týkající se žalobce.

Pokud by se mělo rozhodnutí opírat o vlastní šetření žalovaného, trvá žalobce na tom, že žalovaný ve věci žádné šetření neprováděl a své rozhodnutí opřel pouze o šetření a zjištění stavu věci provedené Úřadem práce v Jeseníku. Obdobná šetření byla však Městským soudem v Praze vyhodnocena jako nedostatečná a neumožňující jednoznačné a spolehlivé závěry o povaze činnosti cizinců. Povahu činnosti žalobce žalovaný samostatně nijak neprošetřil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

V písemném vyjádření žalovaný podrobně zrekapituloval průběh správního řízení. K samotné žalobě uvedl, že i přesto, že správní orgán přihlížel také k pravomocnému rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424, není povinen opírat se jen o toto rozhodnutí, ale může rozhodovat i na základě vlastního šetření. Dále uvedl, že z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že Úřad práce v Jeseníku dne 1.4.2009 provedl ve spolupráci s Celním úřadem Šumperk a inspektorátem cizinecké policie v Žulové kontrolu u zaměstnavatele Milana Orla, IČ 13008536, na provozovně Ranč sen indiany WRC, zaměřenou na výkon nelegální práce. Žalobce byl během této kontroly zastížen při výkonu práce, přesněji řečeno vykonával úklidové práce pokáceného porostu na provozovně výše uvedeného zaměstnavatele.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce stručnou replikou, ve které uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že si policie provedla vlastní šetření ve věci. Povahu vykonávané činnosti posuzoval pouze Úřad práce v Jeseníku a žádná samostatná zjištění či dokazování ze strany žalovaného neproběhla.

Zmocněnkyně žalobce při jednání soudu přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. K věci dodala, že je plně přesvědčena o tom, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát. Podotkla, že žalobce napadl rozhodnutí úřadu práce a na něj navazující rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o odnětí pracovního povolení správní žalobou, ovšem toto soudní řízení doposud neskončilo. Uvedla, že je jí známo, že kolegové žalobce v identické věci měli v řízení před soudem se svojí žalobou proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí úspěch. Dále zdůraznila, že samotné šetření ze strany žalovaného nebylo ve věci konáno. Žalovaný vycházel pouze ze šetření úřadu práce. Trvá na tom, že závěr o ilegálnosti pracovní činnosti je nepodložený a stav nebyl řádně prověřen. Závěrem zdůraznila, že trvá na tom, že žalobce pouze sousedsky vypomáhal panu Orlovi, což také pan Orel potvrzuje.

Žalovaný zaslal před jednáním soudu omluvu, ve které uvedl, že v den jednání není možné zajistit účast příslušného pracovníka u jednání a plně odkázal na své písemné stanovisko. Z této omluvy vyplývá souhlas žalovaného s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní řízení ve věci vyhoštění žalobce bylo zahájeno na základě podnětu Úřadu práce v Jeseníku ze dne 14.4.2009, č.j. JEA-2009/3371-4. V tomto podnětu je uvedeno, že při výkonu kontrolní činnosti bylo zjištěno, že žalobce vykonával práci na provozovně Ranč Orel, pro kterou neměl vydáno povolení k zaměstnání od úřadu práce, a že s žalobcem bylo zahájeno správní řízení ve věci porušení ustanovení zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Ihned po zahájení řízení prvoinstanční orgán správní řízení přerušil s tím, že před Úřadem práce v Jeseníku probíhá řízení o předběžné otázce týkající se porušení příslušných ustanovení zákona o zaměstnanosti. Následně si prvoinstanční orgán vyžádal od Úřadu práce v Jeseníku jeho rozhodnutí v řízení ve věci porušení ustanovení zákona o zaměstnanosti (rozhodnutí ze dne 15.5.2009, č.j. JEA-29-1/2007-zao) i rozhodnutí o odvolání v tomto řízení vydané Ministerstvem práce a sociálních věcí (rozhodnutí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424, které nabylo právní moci dne 15.9.2010) a pokračoval v řízení ve věci vyhoštění žalobce, neboť pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu o předběžné otázce došlo k odpadnutí důvodů pro přerušení řízení. Ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí ve věci žalobce informoval prvoinstanční správní orgán, že rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424, napadl správní žalobou. Prvoinstanční orgán provedl vlastní šetření ve věci ověření možnosti žalobcova vycestování do země původu. Následně bylo příslušnými orgány rozhodováno ve věci samé.

V ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

V daném konkrétním případě prvoinstanční orgán i žalovaný si otázku, zda byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, posoudili jako předběžnou otázku, o které jako příslušný správní orgán rozhodoval příslušný úřad práce a následně Ministerstvo práce a sociálních věcí jako odvolací orgán. Z pravomocného správního rozhodnutí ve věci porušení ustanovení zákona o zaměstnanosti prvoinstanční orgán i žalovaný zcela bezvýhradně vycházeli při vydání rozhodnutí v řízení ve věci vyhoštění žalobce. Svou vlastní činností si prvoinstanční orgán v řízení ve věci vyhoštění žalobce posoudil na základě vlastní šetření pouze otázku možnosti vycestování žalobce do země původu.

Dle názoru soudu prvoinstanční orgán i žalovaný zcela správně vyhodnotili otázku, zda byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, jako předběžnou otázku pro dané řízení. V ustanovení § 57 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je uvedeno, že pokud vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu. Otázka, zda byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, je v daném případě jednoznačně otázkou, na jejímž řešení v daném případě závisí vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V době zahájení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce již o této otázce bylo vedeno správní řízení před příslušnými správními orgány. V takovém případě z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že prvoinstanční orgán si mohl v daném řízení buď předběžnou otázku posoudit sám, nebo mohl vyčkat pravomocného rozhodnutí příslušného správního orgánu. Prvoinstanční orgán se rozhodl pro postup, který je pro účastníky správního řízení spojen s větší právní jistotou, a vyčkal pravomocného rozhodnutí příslušných správních orgánů o předběžné otázce.

V ustanovení § 57 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán. S tímto ustanovením koresponduje i ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, kde je uvedeno, že pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány. Z uvedených ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že na rozhodnutí o předběžné otázce se nevztahuje zásada volného hodnocení důkazů. V tomto směru tedy soud považuje za nesprávné závěry vyslovené žalovaným, že při posouzení předběžné otázky mohl vycházet rovněž z výsledků vlastního šetření. Z výsledků vlastního šetření mohl žalovaný vycházet v

době po právní moci rozhodnutí o předběžné otázce pouze ve vztahu k otázce možnosti vycestování žalobce, nikoli však ve vztahu k předběžné otázce. Ovšem dle názoru soudu tento nesprávný právní závěr žalovaného v daném případě neměl žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z obsahu správního spisu, jak správně poznamenává žalobce, nevyplývá, že by prvoinstanční orgán či žalovaný prováděli nějaké vlastní šetření ve věci otázky, zda byl žalobce zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Z obsahu spisu i samotných rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že plně vycházeli z pravomocných rozhodnutí Úřadu práce v Jeseníku a Ministerstva práce a sociálních věcí, kterými bylo rozhodováno o předběžné otázce.

V daném konkrétním případě tedy již v době rozhodování prvoinstančního orgánu bylo pravomocné rozhodnutí Úřadu práce v Jeseníku jako příslušného správního orgánu, ve kterém bylo odňato žalobci povolení k zaměstnání z důvodu, že žalobce vykonával práci u jiného zaměstnavatele, v jiném pracovním zařazení a v jiném místě výkonu práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Jak bylo výše uvedeno, tímto pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu byl prvoinstanční orgán i žalovaný při posouzení předběžné otázky vázán. Dle názoru soudu tedy prvoinstanční orgán i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, pokud v rámci svého rozhodování vycházeli ze závěrů příslušného správního orgánu, který pravomocně rozhodl ve věci, která byla v předmětném řízení předběžnou otázkou.

K námitce žalobce, že bylo ve věci rozhodnuto předčasně, neboť rozhodnutí o předběžné otázce bylo napadeno žalobou v rámci správního soudnictví, soud podotýká, že dle § 73 odst. 1 s.ř.s. platí, že podání žaloby nemá samo o sobě odkladný účinek ve vztahu k účinkům napadeného rozhodnutí. V souladu s ustanovením § 73 odst. 2 s.ř.s. je sice možno podat příslušnému soud návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, ale dle zjištění soudu v daném případě žalobce takový návrh v souvislosti se žalobou, kterou napadl rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424, neučinil. V dané konkrétní věci tedy dle názoru soudu postupovali prvoinstanční orgán i žalovaný zcela v souladu se zákonem, pokud nepřihlédli ke skutečnosti, že byla podána žaloba, kterou bylo napadeno rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424. V tomto směru tedy považuje soud žalobcovu námitku jako zcela nepředmětnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaným žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Pro úplnost soud k řešené kauze poznamenává, že zrušení rozhodnutí o předběžné otázce může být za podmínek stanovených v § 100 správního řádu důvodem pro obnovu řízení, a to v případě, že zrušení tohoto rozhodnutí může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. S ohledem na tuto skutečnost by soud vzhledem k výše popsanému skutkovému stavu považoval za vhodné, aby příslušné orgány do pravomocného rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 10.9.2010, č.j. 2009/45958-424, nepřistupovaly k výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaného, obzvláště pokud opakovaně byla soudem zrušena rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ve skutkově obdobných případech.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. března 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová